

Hồi 15

Cuộc Giác Ngộ Lạ Lùng Trên Thạch Động

Thấy rừng núi một màu bát ngát, Mã Quân Vũ lòng gợi lên một mối hoài cảm. Non xanh, xanh mãi, với những đỉnh núi vời vọi kia chẳng biết đã chứng kiến biết bao nhiêu thịnh suy trong nhân thế.

Thông Linh thiền sư trước kia cũng từng ẩn nấu nơi chốn này, thế mà nay đã vùi thân vào hang đá. Rồi cứ tiếp tục mãi, hết kiếp người này đến kẻ kia, mà rừng núi vẫn như chẳng bao giờ thay đổi.

Ôi ! Đời người chỉ là một giấc mộng lớn. Dầu có dọc ngang tung hoành, rồi đến ngày nhắm mắt cũng chỉ như một vừng mây tan trong chốn không gian vô tận.

Chàng lại liên tưởng đến cuộc đời của Tiểu Quyên. Nàng đã cùng chàng sống chung một mái nhà, tình nghĩa đối với nhau nặng tựa Thái Sơn, thế mà mối đó, nàng đã vùi thân trong ba tấc đất, không còn bao giờ có thể gặp nhau được nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Quân Vũ ngậm ngùi rơi lệ, trước mặt như bị một vừng mây đen bao phủ.

Tô Hùng quy đầu lại, nhìn thấy Quân Vũ mặt mày ngơ ngáo, chìm lặng trong nỗi buồn sâu xa, liền hỏi:

- Mã huynh ! Huynh nhớ đến sư muội phải không?

Quân Vũ như sực tỉnh giấc mơ, đưa tay lau nước mắt đáp:

- Tiểu đệ vì thấy cái chết của Thông Linh thiền sư quá đột ngột mà cảm xúc. Tô huynh ơi ! Cây đèn trong hang vẫn còn sáng mà hai sư đồ đã lìa trần.

Tô Hùng khẽ cười nói:

- Mã huynh lòng nghĩ một đường nói ra một nẻo. Nếu Mã huynh chỉ cảm cảnh cái chết của thầy trò Thông Linh thiền sư thì cũng chưa đến nỗi tâm thần đau khổ, và nước mắt chảy tràn ra như vậy. Mã huynh nên biết rằng trên giang hồ sóng gió chẳng bao giờ ngừng, những việc thương tâm hàng ngày diễn ra trước mắt. Nếu thấy cảnh chết chóc mà bi lụy thì khác nào một cô gái khuê môn, như thế thì sống cuộc đời giang hồ sao nổi. Người anh hùng chỉ có chảy máu chứ không chảy nước mắt...

Nói đến đây, Tô Hùng lại liếc nhìn Quân Vũ, rồi nhoẻn cười nói tiếp:

- Tuy nhiên, ngoại trừ hai điều mà người anh hùng được phép chảy nước mắt. Đó là đau thương vì tình yêu và nhớ nhung vì tình bạn. Theo tiểu đệ, trong đời tiểu đệ chỉ quý có hai mối tình đó mà thôi. Đến như con Xích Vân Truy Phong của tiểu đệ đây, tuy là một báu

vật trong đời, nhưng rủi ro nó có chết đi thì tiểu đệ vẫn không tiếc vì nó đã đưa Mã huynh đến đây, để Mã huynh sớm gặp sư muội.

Nói đến đây, Tô Hùng không đợi Quân Vũ trả lời, cất tiếng cười dòn, rồi giục cương cho con tuấn mã phi nhanh hơn. Quân Vũ chỉ còn nghe gió tạt vào mặt vu vu, mà không còn thấy rõ được cảnh vật chung quanh nữa.

Từ Giang Tây đến Cam Túc có hai lối đi. Một lối bằng đường thủy, một lối bằng đường bộ. Muốn theo đường thủy thì phải đáp thuyền đi Tứ Xuyên, rồi lên bờ lặn về phía Cam Túc. Còn muốn đi đường bộ thì phải từ Hồ Bắc qua Thiểm Tây, đến Cam Túc.

Đoạn đường xa xôi này các nhà buôn thường dùng đường thủy để có dịp nghỉ ngơi trong thuyền cho an toàn. Nhưng Tô Hùng vì có con Xích Vân Truy Phong nên đi theo đường bộ thì mau hơn.

Chàng cùng Quân Vũ đi mãi. Trên đường đi, trừ việc nghỉ ngơi để ăn cơm, và cho ngựa ăn cỏ thì hai người không còn giờ phút nào trì hoãn.

Con Xích Vân Truy Phong quả là con ngựa thần, thế gian không có con nào địch nổi. Cả ngày đêm vẫn chạy với tốc độ không giảm. Nó chạy suốt năm ngày đêm. Cho đến ngày thứ sáu thì đã đến huyện Linh Đài thuộc tỉnh Cam Túc.

Quân Vũ thấy thần mã chạy liền năm ngày đêm, mình mẩy đầy cát bụi, lòng quá cảm động nắm tay Tô Hùng nói:

- Tô huynh cùng tiểu đệ mới sơ ngộ mà Tô huynh đã tận tình với tiểu đệ như thế này thật là...

Không đợi cho Quân Vũ nói dứt lời, Tô Hùng nhẵn mặt nói:

- Nếu Mã huynh còn dùng lời khách sáo như vậy tức là Mã huynh không muốn kết giao với tiểu đệ nữa đó. Sở dĩ tiểu đệ đưa Mã huynh đến Đại Giác Tự là lòng tiểu đệ muốn đến Tây Bắc một chuyến cho vui. Nếu tiểu đệ không muốn thì Mã huynh đâu có yêu cầu cũng vô ích.

Quân Vũ nghe Tô Hùng nói giật mình, toan tìm lời bào chữa, nhưng Tô Hùng đã thân mật nắm tay Quân Vũ nói:

- Chúng ta tìm khách sạn để nghỉ ngơi một ngày cho lại sức. Nơi đây cách Kỳ Liên Sơn cũng chẳng còn bao xa nữa. Thông Linh thiền sư đã cho chúng ta biết trong chùa Đại Giác Tự toàn là những tay cao thủ. Vậy thì muốn cứu sư muội của Mã huynh, chúng ta tất phải dùng đến ám khí mới được. Nếu thành công, chúng ta mỗi đứa chắc ăn được ít nhất vài quả Tuyệt Sâm.

Quân Vũ vui vẻ theo sau Tô Hùng, lòng nhảm tính thời gian:

- Sư phụ và Ngộ Không đại sư một ngày đi bộ cũng có bảy tám trăm dặm. Nếu họ đi gấp thì cũng đã đến đây rồi. Còn Thanh Loan bị bọn hòa thượng ở Đại Giác Tự bắt cóc. Nếu hai người ấy gặp Lý Thanh Loan tất phải ra sức giải cứu ngay. Chỉ sợ sư phụ và Ngộ Không đại sư lấy được Tuyệt Sâm Quả rồi lại rời Đại Giác Tự ngay, không gặp Lý Thanh Loan.

Tô Hùng quay đầu nhìn lại, thấy nét mặt Quân Vũ thần thờ, mỉm cười hỏi:

- Mã huynh lại nghĩ đến sư muội?

Quân Vũ đáp:

- Không ! Tiểu đệ đang nghĩ đến sư phụ và Ngô Không đại sư. Chẳng biết hai người ấy đã rời khỏi Đại Giác Tự chưa?

Tô Hùng thản nhiên hỏi:

- Sư phụ huynh là Côn Luân Tam Tử?

Quân Vũ thấy Tô Hùng không có chút kính trọng sư phụ mình, lòng không vui. Tuy nhiên chàng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười đáp:

- Sư phụ và Ngô Không đại sư dắt nhau đến đây tìm Tuyết Sâm Quả để đem về chữa bệnh cho sư thúc. Tiểu đệ chẳng biết hai người ấy có còn ở đây chăng?

Tô Hùng cười nhạt, hình như chàng không quan tâm đến Côn Luân Tam Tử. Chàng đã không hỏi thăm đến vết thương của Ngọc Chánh Tử, mà cũng chẳng hỏi đến chuyện Huyền Thanh đạo trưởng đến đây lúc nào.

Tô Hùng dắt ngựa, yên lặng cùng Quân Vũ bước vào một khách sạn.

Hai người ở đó ăn uống nghỉ ngơi độ nửa ngày. Tô Hùng không lúc nào ngớt săn sóc con thần mã. Chàng cho ăn cỏ và tắm rửa, vuốt ve nó mãi.

Cho đến trưa, Tô Hùng bảo Quân Vũ ở nhà xem ngựa, còn chàng lĩnh mệnh ra phố, mua hai gói thuốc và một cái ấm đất đem về.

Vừa vào đến phòng, Tô Hùng đã gọi tên tiểu nhị, bảo bưng đến một lò lửa đỏ.

Quân Vũ không hiểu Tô Hùng làm gì, nhưng không dám hỏi. Chàng chỉ thấy Tô Hùng mở hai gói thuốc, xem xét thật kỹ rồi mới đổ chung vào ấm, bắt lên lò lửa.

Ngọn lửa đỏ rực, chẳng bao lâu ấm thuốc đã sôi trào. Tô Hùng lại lấy trong bọc ra một gói bột đổ chung với thuốc trong nồi. Mùi thuốc bốc hơi nghe khó chịu phi thường. Đợi cho nước thuốc cô lại, Tô Hùng thò vào túi lấy một nắm kim lớn bỏ vào trong, đun lửa thật nhiều, rồi đập nắp lại, xem chừng.

Quân Vũ không biết Tô Hùng làm như thế để làm gì, lửa lúc Tô Hùng rảnh tay xen vào hỏi:

- Tô huynh sắc thuốc gì vậy?

Tô Hùng không đáp, hỏi lại:

- Theo lời Thông Linh thiền sư nói thì các hòa thượng tại chùa Đại Giác đều thuộc hạng ác độc nguy hiểm. Vũ huynh có tin lời ấy là thực không?

Quân Vũ đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng Thông Linh thiền sư không nói dối.

Tô Hùng gật đầu nói:

- Tiểu đệ cũng đinh ninh rằng chùa Đại Giác đang chứa một số ác tăng rất nguy hiểm. Vì vậy tiểu đệ muốn dùng độc trị độc.

Quân Vũ như chợt hiểu, hỏi vội:

- Bây giờ Tô huynh đang chế thuốc độc?

Tô Hùng gật đầu, mỉm cười không đáp. Quân Vũ thấy không nên tò mò hỏi nữa, nên chỉ ngồi xem.

Qua một lúc lâu, Tô Hùng mở nắp lấy mấy gói kim sắt ra. Những kim đó đã nhuộm thuốc độc biến thành màu tím. Tô Hùng rắc ý, cất kim vào túi rồi dắt ngựa bảo Quân Vũ lên đường.

Vùng Tây Bắc đất rộng người thưa, mà núi thì nhiều. Muốn đi về phía Tây thật khó. May mà con Xích Vân Truy Phong có thể băng ngàn vượt suối nên cuộc hành trình này mới chóng được. Hai người cứ nhắm đúng phương hướng mà đi, không còn biết gần xa gì cả.

Chạy được hai ngày, đến ngày thứ ba đã đến Kỳ Liên Sơn.

Tô Hùng thấy thế núi hiểm nguy, từng dãy núi cao nối nhau liên miên như chẳng bao giờ dứt. Tuy bây giờ đã cuối mùa xuân, mà khí lạnh chẳng kém mùa đông. May mà hai người đều có công lực rất cao nên mới chống nổi khí lạnh quái ác ấy.

Quân Vũ nhìn quanh, ngao ngán nghĩ thầm:

- Kỳ Liên Sơn ngàn trùng hiểm trở, xung quanh ước hàng trăm dặm vuông. Chùa Đại Giác biết nơi nào. Vào đây mà tìm một ngôi chùa thì có khác nào xuống đáy giếng mò kim.

Nghĩ như vậy, Quân Vũ kể tai Tô Hùng hỏi nhỏ:

- Tô huynh, tiểu đệ tính nên đi tìm một người tiều phu hỏi thăm mới được. Chẳng lẽ chúng ta phải đi dạo khắp miền núi này sao?

Tô Hùng quay đầu bảo:

- Ô ! Nếu đi khắp miền Kỳ Liên Sơn này có lẽ chúng ta đến bạc đầu mất. Nhưng tìm tiều phu hỏi thăm thì lại ích gì. Thông Linh thiền sư đã bảo chúng ta là chùa Đại Giác ở trong núi sâu hẻo lánh ít có người đến. Người tiều phu nào rủi biết được chùa Đại Giác có lẽ bọn ác tăng chùa ấy chẳng để cho sống đâu.

Quân Vũ nín lặng một lúc rồi nói:

- Đại Giác Tự có nhiều hành động hiểm ác. Tiểu đệ nghĩ chùa ấy phải là một sào huyệt nguy nga không nhỏ, thế nào cũng phải có người biết. Có lẽ chúng dùng một nơi trang nghiêm để che mắt thế gian, rồi bên trong lén lút hành động.

Tô Hùng lắc đầu nói:

- Nếu vậy thế nào trên giang hồ cũng biết đến Đại Giác Tự chớ. Đàng này tiếng Đại Giác Tự trên giang hồ chưa ai từng nghe kia mà?

Quân Vũ nói:

- Tô huynh luận như thế chưa chắc đã đúng. Biết đâu các tăng ni trong chùa đó bề ngoài làm ra vẻ lương thiện, đối với dân quê địa phương hoàn toàn lương thiện. Còn hành động ác hiểm của họ chỉ gây trong giới giang hồ, thì làm sao giới giang hồ tìm ra tung tích của họ.

Tô Hùng gật đầu, nói:

- Mã huynh nói như thế cũng có lý nhưng tiểu đệ lại nghĩ khác. Chuyện trong giang hồ không phải đơn giản như vậy. Dẫu một hành động kín đáo đến đâu mà đã đụng chạm với các tay võ lâm thì thế nào cũng phải có kẻ tìm hiểu. Đại Giác Tự là một nơi chứa chấp các ác tăng cao thủ, hành động chọc trời khuấy nước, nơi đó lại có quý vật Tuyết Sâm Quả mà trong giang hồ lâu nay không ai rõ tung tích thì thật là chuyện phi thường. Tiểu đệ đoán chắc

chùa ấy chưa bao giờ có ai bước chân đến, và các tăng ni chùa ấy còn phải đề phòng, canh gác ngoài chùa mấy dặm nữa là khác.

Quân Vũ cau mày nói:

- Nói như thế thì Đại Giác Tự không thể nào tìm ra ư?

Tô Hùng cười lớn:

- Tuy vậy, Mã huynh chớ lo. Nếu quả thật sư muội huynh bị chúng bắt cóc đem về đây thì hôm nay chưa chắc đã đến. Việc đem người đi là chuyện trở ngại, khó khăn. Ngoài đường, chúng sợ người khác dòm ngó, phải tìm những phương tiện để đem đi cho kín đáo. Còn miền núi thì hang sâu hố thẳm, dầu họ có võ công uyên thâm đến bậc nào cũng không thể công người bay qua các ngọn núi chập chùng liên miên như vậy được. Tối thiểu chúng phải năm ngày sau mới đến đây. Hai ta lợi dụng cơ hội ấy theo dõi thì cũng dò ra Đại Giác Tự.

Mã Quân Vũ nghe Tô Hùng dẫn giải như vậy cũng an lòng, song chưa hết nỗi lo lắng, thổ thê:

- Kỳ Liên Sơn lớn như thế này, chúng ta chỉ là một hạt cát trong bãi tràng sa. Nếu họ dẫn sư muội về đến đây thì chúng ta cũng không thể biết họ đến ngã nào mà theo dõi.

Tô Hùng nói:

- Điều đó chẳng khó khăn gì. Chúng ta lựa một đỉnh núi nào cao nhất, đốt lửa lên. Một khoảng rừng u tịch thế này mà bén lửa thì có thể cháy tràn lan ra mấy dặm. Thấy lửa cháy, các tăng ni trong Đại Giác Tự thế nào cũng phái người ra dò xét. Chừng đó chúng ta núp vào một nơi, bí mật theo chân họ tìm đến Đại Giác Tự chẳng khó.

Quân Vũ thở phào một hơi nói:

- Tô huynh mưu trí rất thần. Tuy nhiên làm chuyện đó hơi độc ác một chút.

Tô Hùng nhướng mày hỏi:

- Sao lại độc ác?

Quân Vũ nói:

- Rừng sâu hoang vắng biết bao nhiêu dã thú nương thân. Nếu ngọn lửa bốc cháy hàng mấy dặm, ít ra cũng hơn mấy ngàn thú rừng thiệt mạng. Đó là chưa nói đến chuyện rủi ro ngọn lửa không tắt mà cứ cháy tràn ra mãi thì cái thiệt hại không biết kể vào đâu nữa.

Tô Hùng khỏa tay nói:

- Điều đó huynh khỏi lo. Kỳ Liên Sơn đỉnh cao chót vót, trên đỉnh núi tuyết đóng dày hơn mấy ngàn năm. Chúng ta đốt lửa, nếu lửa cháy lan, làm tan lớp tuyết trên ấy thì rừng núi sẽ có một trận lụt, chẳng khác nào sông Hoàng Hà bị vỡ. Lửa sẽ tắt hết. Chúng ta chỉ sợ không đốt cháy được nhiều mà thôi.

Quân Vũ tỏ vẻ mừng rỡ nói:

- Nếu thế thì hay lắm !

Tô Hùng lại tỏ vẻ không bằng lòng nói tiếp:

- Làm việc lớn mà còn thương tiếc đến cỏ cây thì sao có thể thành công? Trên giang hồ chỉ cần đạt được mục đích, bất luận nghĩa nhân. Nếu không an tâm giết người thì còn làm

người sao được? Lời tục có nói “vô độc bất trượng phụ.”

Quân Vũ mỉm cười, đáp:

- Nhưng những việc trái với lương tâm cũng nên suy nghĩ trước khi làm chứ?

Tô Hùng quay lại hỏi:

- Mã huynh đã cho rằng cách đốt lửa là thượng sách, sao lại còn lưỡng lự? Ngoài cách này ra huynh còn cách gì hay hơn chẳng?

Quân Vũ bị Tô Hùng hỏi gắt, không biết phải đáp lại làm sao, đôi mắt trợn ngược, miệng há hốc nhìn Tô Hùng. Qua một lúc lâu, chàng bạo dạn nói:

- Tô huynh nói đúng. Cách đốt lửa dẫn địch tuy hơi quá đáng nhưng không còn cách nào hay hơn nữa. Chúng ta nhất quyết thi hành.

Tô Hùng cười đắc ý:

- Chúng ta đi sâu vào thêm, lựa chỗ nào nhiều cây cối, nhiều bụi khô sẽ nổi lửa.

Quân Vũ mới bước chân vào giang hồ, nói rề kinh nghiệm thì thua xa Tô Hùng. Vừa rồi chàng bị Tô Hùng chất vấn một câu không biết đường trả lời, nên bây giờ chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe theo Tô Hùng.

Tô Hùng giật cương cho ngựa tiến sâu vào núi. Con Xích Vân Truy Phong chạy như điện chớp, lao mình qua không biết bao nhiêu hố sâu vực thẳm, mồ hôi ướt đầm như tắm.

Quân Vũ thấy thế nói với Tô Hùng:

- Tô huynh, thần mã chạy mãi đuổi sức. Chúng ta có thể dừng lại nơi đây cho nó nghỉ một chút được không?

Quân Vũ nói đi nói lại hai lần mà Tô Hùng vẫn thản nhiên như không để ý. Đã vậy, Tô Hùng còn ra cương cho con ngựa chạy nhanh hơn nữa. Bốn vó ngựa đạp tuyết phẳng phẳng, phóng mình qua từng lùm cây rậm.

Nếu bảo là vui thì thật là vui, vì người ngồi trên lưng ngựa chẳng khác bay trên chín tầng mây xanh. Nhưng nói đến nguy hiểm thì thật là nguy hiểm. Chỉ cần vó ngựa trượt một cái thì cả người lẫn ngựa đều lăn ùm xuống vực thẳm, thịt xương đều tan nát ra ngàn mảnh vụn.

Xích Vân Truy Phong chạy một lúc vượt qua ít nhất cũng hai mươi mấy đỉnh núi. Bây giờ Tô Hùng mới gò cương cho ngựa đứng lại, nhảy xuống đất thở dài một hơi, nói với Quân Vũ:

- Giờ đây nếu chúng ta không chịu nghỉ thì chắc con ngựa của tiểu đệ phải đuổi sức, lăn xuống vực sâu. Ngựa mất, người chết không quan hệ, chỉ đau đớn cho Mã huynh không được thấy mặt sư muội.

Vừa nói, Tô Hùng vừa đưa tay vuốt đầu ngựa ra chiều thương mến lắm.

Quân Vũ đứng một bên nhìn thấy nét mặt tươi vui và lời nói nhẹ nhàng của Tô Hùng thì cảm thấy khó chịu. Lòng chàng không biết bao nhiêu câu chuyện muốn nói với Tô Hùng nhưng chàng lại không dám bộc lộ. Hai người càng sống chung với nhau lâu chừng nào thì Quân Vũ càng thấy tánh tình Tô Hùng phức tạp không thể nào hiểu nổi.

Tô Hùng rút tấm khăn vuông trắng, lau mồ hôi cho con ngựa, đoạn quay sang nói với

Quân Vũ:

- Chúng ta lên đỉnh đồi cao kia nghỉ một lúc rồi tìm chỗ đốt lửa.

Vừa nói, tay vừa dắt Quân Vũ nhảy đến một phiến đá gần đấy, lấy đồ ăn trong túi ra chia cho Quân Vũ.

Quân Vũ muốn tìm câu chuyện để trao đổi với Tô Hùng cho hợp tình, nhưng nghĩ mãi không ra đành nín lặng ngồi ăn. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy chỗ chàng đang ngồi là một đỉnh núi khá cao, có thể nhìn thấy tận đàng xa. Xung quanh lớp lớp cây rừng như một tấm nhung xanh trải dưới bầu trời thẳm. Có những chỗ cây thưa lộ ra từng điểm tuyết trắng phau như ngọc. Chàng để ý nhìn khắp nơi, vẫn không tìm ra được một nơi nào khả nghi là sào huyệt chùa Đại Giác.

Tô Hùng đưa mắt nhìn thẳng xuống lưng đồi, đột nhiên quay mặt sang nói với Quân Vũ :

- Mã huynh ! Huynh nhìn xem hai ngọn đồi phía Tây Nam có phải là vạc rừng to, cây cối thấp và sum lá? Bây giờ chúng ta đến đó châm một mồi lửa thì có lẽ đến nửa khuya khoảng rừng này sẽ cháy lan ra lối ba trăm dặm là ít.

Quân Vũ nhìn theo ngón tay trở của Tô Hùng. Quả nhiên thấy giữa hai ngọn đồi mé Tây Nam ẩn hiện một màu đen sậm. Chàng gật đầu nói với Tô Hùng.

- Phải rồi ! Nơi đó là một rừng cây âm u.

Tô Hùng cười lớn nói:

- Thôi ! Chúng ta ăn no rồi đi mồi lửa.

Quân Vũ ngoan ngoãn theo lời. Tô Hùng nhìn nét mặt Quân Vũ đột nhiên lòng nảy ra một ý nghĩ, khẽ hỏi:

- Sư muội của Mã huynh chắc là một mỹ nhân, yêu kiều dễ thương lắm. Không biết nàng bì với muội muội Tô Phi Phụng của tiểu đệ như thế nào?

Quân Vũ mỉm cười, toan đáp lời, bỗng thấy một chấm trắng từ phương Tây đến. Chỉ loáng mắt, vệt trắng ấy đã bay đến chỗ hai người.

Tô Hùng la to:

- Con hạc trắng đầu mà lớn thế kia. A ! Nó có lẽ đã sống trên ngàn năm.

Dứt lời, Tô Hùng lẹ làng đứng lên, tung mình cao một trượng rưỡi, tay nắm cành cây đánh lộn một vòng toàn thân đã đứng lên một đợt cây cao, đưa tay mặt vung lên một cái, tức thì một chiếc vòng vàng trong tay chàng bay ra, bắn thẳng tới con bạch hạc đang đà lao đến.

Quân Vũ muốn cản lại, nhưng không còn kịp nữa.

Bỗng con hạc quay mình lại, đưa hai cánh quất mạnh chiếc vòng, làm cho chiếc vòng rơi xuống đất, đồng thời lao mình xuống, dùng móng nhọn bắn vào mặt Tô Hùng.

Tô Hùng không ngờ con hạc trắng đó lại có sức mạnh kinh hồn như vậy, nên không đề phòng. Bây giờ rút kiếm ra không kịp nữa, chỉ còn có cách nhảy xuống đất để né tránh mà thôi. Nhưng con bạch hạc quá sức lanh lẹ, chàng vừa nhảy xuống thì nó đã lao mình xuống.

Chàng tưởng vô phương cứu vãn, ngờ đâu con hạc lớn quá, bị lao vào một gốc cây làm cho gốc cây gãy tiện đi.

Nhờ sức cây cối cản trở, Tô Hùng mới kịp thời lăn dưới đất một vòng để thoát nguy, đồng thời rút được mũi kiếm sau lưng ra để thủ thế. Con hạc đánh gãy gốc cây lại vỗ cánh bay bổng lên rồi nhắm ngay Tô Hùng lao đầu xuống dùng mỏ nhọn quặp.

Bây giờ Tô Hùng đã có kiếm trên tay, dùng thế Ngưỡng Quan Thiên Trượng quét qua một chiêu. Tuy nhiên, Tô Hùng thấy sức mạnh của bạch hạc vừa đánh gãy cây lúc này đã kinh hồn, nên vận dụng hết tám phần mười thành lực.

Nào ngờ, bạch hạc như đã kinh nghiệm về đấu pháp, hai cánh đang xếp lại bỗng xòe ra. Cánh trái theo thế kiếm tránh đi, cánh phải mượn thế đánh xuống, hai chân bấu vào đầu Tô Hùng.

Tô Hùng bị bạch hạc quạt cánh, chưởng phong vun vút, thiếu tí nữa phải rơi kiếm. Chàng vừa gượng lại thì hai chân bạch hạc đã bấu sát đầu, làm cho chàng kinh hãi, phải lăn xuống đất hai vòng mới tránh khỏi. May mà nơi ấy có cây cối nhiều, trở ngại cho bạch hạc, nếu không thì chàng đã bị bấu rách thịt rồi.

Lăn khỏi hai vòng, Tô Hùng vừa chồm dậy thì đã bị bạch hạc từ phía sau dùng mỏ đánh tới nữa.

Đồi núi này không rộng lắm, lại gần với vực sâu, tuyết đóng trơn trượt vô cùng. Tô Hùng khi tránh khỏi đòn vừa rồi của bạch hạc đã phải lao mình đến tận mép vực. Giờ đây, bạch hạc lại từ sau đánh tới nữa, nếu chàng còn tránh né tất phải rơi xuống hố thẳm rồi.

Tình thế thật nguy hiểm, Tô Hùng phải dựa theo thế Hồi Phong Phất Liễu quay mình quét ngang qua bạch hạc. Thế kiếm vừa ra tay, đột nhiên chàng cảm thấy có một sức mạnh hút lại. Thì ra mũi kiếm của chàng bị bạch hạc dùng móng bấu chặt, đồng thời chân trái và cánh của nó đánh tạt vào mặt Tô Hùng như điện chớp.

Tô Hùng lạnh mình, thầm than:

- Thôi rồi ! Không ngờ Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng này lại phải chịu bỏ mạng dưới móng vuốt của con quái vật này.

Trong lúc nguy khốn, bỗng một luồng ánh sáng xẹt tới, chặt thật mạnh vào chân bạch hạc. Bạch hạc lạnh lẽo rút chân trái, cất mình bay lên, chân mặt vẫn kẹp cứng mũi kiếm của Tô Hùng.

Tô Hùng tiếc lưỡi kiếm, không muốn để mất nên đeo chặt, và bị con hạc kéo bổng lên hơn ba trượng cao.

Quân Vũ la lớn:

- Tô huynh ! Hãy thả kiếm mau. Chủ của con hạc này tiểu đệ biết ! Đợi khi gặp mặt tiểu đệ sẽ xin lại cho Tô huynh.

Tô Hùng nghe Quân Vũ gọi, vội buông tay, cả thân hình từ trên cao rơi xuống, nhìn Quân Vũ nói:

- Nếu Mã huynh không giúp tiểu đệ một đường kiếm thì tiểu đệ đã bị mất mạng với con quái vật này rồi.

Vừa nói, Tô Hùng vừa thò tay vào túi lấy ra một nắm kim độc thủ thế, đợi bạch hạc lao xuống nữa thì phóng ra.

Bạch hạc thấy Tô Hùng rơi xuống đất thì dừng lại, không bay nữa, hai cánh đưa thẳng, chậm chậm lượn quanh đồi núi một vòng như quan sát địch tình, rồi trở mắt nhìn hai người.

Quân Vũ thấy bạch hạc mà nhớ đến người. Chàng chạnh lòng đến Bạch Vân Phi, người đã truyền thụ cho chàng phép Ngũ Hành Mê Tung. Trong tháng vừa qua, chàng nhờ môn võ đó mà đã đánh chạy Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát để bảo toàn tánh mạng, và bẻ gãy chưởng lực trầm hùng Thông Linh thiền sư để dọa hởi tin tức Lý Thanh Loan. Chàng liền hồi tưởng đến việc đã qua, tinh thần lơ lửng, không lưu ý đến việc Tô Hùng đang gài kim độc, thủ thế để bắn vào bạch hạc.

Con hạc đó chậm chậm lượn quanh đồi núi hai vòng, rồi đột nhiên phóng đến, nhắm vào Quân Vũ mà đánh. Tô Hùng lập tức đưa tay lên, kim độc bắn ra nhanh như chớp. Mười đường kim sáng như thủy ngân vút đến mình bạch hạc.

Kim độc nhỏ bé, không nghe tiếng động nào trong gió. Tô Hùng nghĩ rằng bạch hạc dẫu to lớn đến đâu mà trúng một mũi kim độc cũng đủ lặn ra chết rồi, hướng hồ đến mười cây.

Nào ngờ, kim độc vừa phóng đến thì bạch hạc đã quạt cánh một cái. Một làn gió vun vút đánh bật hết mười mũi ám khí của Tô Hùng rơi xuống đất hết.

Lần này Tô Hùng tái mặt đứng nhìn sững con vật. Trong lúc đó bạch hạc vẫn sà xuống nhắm đánh vào Quân Vũ. Quân Vũ lúc ở Quát Thương Sơn đã bị con hạc này đánh một đòn rồi, nên biết đôi cánh của nó có một sức mạnh kinh thiên. Còn mỏ sắt và móng thép của nó đụng vào thì đá cũng phải vỡ, đừng nói đến xương thịt con người.

Chàng lại biết chủ nó là Bạch Vân Phi, con người võ công xuất chúng đó không phải tay vừa, nếu phạm đến bạch hạc không dễ.

Chàng chưa tìm được cách nào để đối phó thì bạch hạc hình như đã nhận ra được chàng là người quen, nên vừa xông đến đã thụt lùi ngay, chân phải thả cây Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng xuống.

Cây kiếm va vào tuyết, cắm gần lút cán. Bạch hạc tung mình bay cao hơn trăm trượng, rồi quay đầu về hướng Bắc, mất dạng.

Quân Vũ đợi bạch hạc đi rồi, mới chạy đến rút thanh Kim Hoàn Kiếm, và nhặt chiếc vòng vàng trao cho Tô Hùng, nói:

- Con hạc đã trả lại vũ khí rồi tất không còn gây chuyện nữa.

Và chàng trầm nghĩ:

“Bạch hạc đến Kỳ Liên Sơn tất Bạch Vân Phi cũng đã có mặt nơi đây. Chẳng biết hiện nay huynh ấy trú ngụ nơi đâu.”

Chàng nhớ lại lúc ở nghĩa trang, chàng có mượn được chiếc khăn vuông có viết chữ để lại cho chàng. Chẳng biết tấm khăn ấy có phải là của Bạch Vân Phi chăng?

Chàng muốn đưa tay vào túi lấy mảnh khăn vuông xem lại, nhưng đã nghe Tô Hùng hỏi:

- Con hạc ấy hình như nhìn biết huynh?

Quân Vũ vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ và chủ con hạc ấy đã gặp qua mấy lần. Không ngờ hôm nay con hạc lại nhìn ra được tiểu đệ. Con hạc nghìn năm thật phi thường.

Tô Hùng cũng cười đáp:

- Sau này, nếu tiểu đệ có dịp gặp chủ nó, tiểu đệ phải cho chủ nó một bài học để không còn thả súc vật ra hiếp người.

Quân Vũ muốn kể sự gặp gỡ của chàng với Bạch Vân Phi cho Tô Hùng nghe, không ngờ Tô Hùng lại nói như thế nên chàng đành ngậm miệng làm thinh. Đôi mắt chàng chòng chọc nhìn vào Tô Hùng, như nửa muốn nói, nửa muốn không.

Tô Hùng lấy làm lạ, hỏi:

- Mã huynh nhìn tiểu đệ gì thế? Huynh tưởng tiểu đệ đánh không lại người chủ con hạc đó?

Quân Vũ gật đầu nói:

- Chủ con hạc đó là một kỳ nhân quán thế, võ công cao diệu phi thường, lại có tánh ngạo nghễ, khinh đời. Nếu gặp nhau, tốt hơn chúng ta nên kết thân, và tiểu đệ sẽ đứng ra giới thiệu, làm môi giới giữa đôi bên.

Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng cười nửa miệng, không trả lời. Quân Vũ đi chậm đến bên Tô Hùng đeo cái vòng vàng vào tay hấn, rồi nói:

- Chúng ta đi xuống đồi đốt lửa đi !

Tô Hùng gật đầu. Hai người cùng tung mình phóng đi vun vút. Thấy nụ cười của Tô Hùng, Quân Vũ không sao yên lòng được.

Chàng đã ở chung với Tô Hùng một thời gian nhưng không làm sao hiểu được tâm tánh của Tô Hùng nổi. Chàng chỉ biết con người Tô Hùng khi nụ cười bên ngoài ủy mỵ chừng nào thì lòng cay độc bên trong càng tăng chừng ấy.

Nay con hạc đó đã xuất hiện ở đây thế nào Bạch Vân Phi cũng có mặt nơi Kỳ Liên Sơn rồi. Nếu gặp nhau, Tô Hùng có tánh hách dịch, còn Bạch Vân Phi lại ngạo nghễ khinh đời. Hai bên không thuận sẽ sanh ra một trận giao đấu... Mà đã giao đấu, phần bại nhất định sẽ về Tô Hùng...

Quân Vũ trầm ngâm lo lắng mãi, nên xuống đến lưng đồi lại đứng trơ ra đó.

Tô Hùng thấy vậy nói lớn:

- Mã huynh, hãy mau đi đốt lửa chứ !

Quân Vũ vội chạy đến bên Tô Hùng, hai người một trước một sau, hướng về phía rừng rậm. Băng qua hai đỉnh núi, quả nhiên đến một khu rừng rộng hàng muôn mẫu. Khoảng rừng đó cây lá um tùm, cây mây bò quanh che hết lối đi, lá mục đổ đầy hàng mấy lớp.

Tô Hùng thích chí quá, cười lớn nói:

- Tốt lắm ! Rừng này hơn muôn mẫu rộng, đốt cháy thì khỏi còn lo lửa tắt nữa. Nhưng rừng rộng quá chúng ta chia nhau làm hai chỗ đốt hai nơi cho lửa cháy mau.

Dứt lời Tô Hùng theo mé rừng đi về hướng Tây để Quân Vũ đốt ở đấy.

Quân Vũ thò vào bọc lấy đá đánh lửa, nhưng lòng nghĩ miên mang. Một khu rừng hàng muôn mẫu bị cháy thì chẳng biết đến bao nhiêu muôn thú bị bỏ mạng.

Chàng đánh lửa, đốt vào đồng lá khô, nhưng lại dập tắt ngay. Bỗng nhiên hình ảnh Thanh Loan lại hiện đến trong óc chàng, chàng nhủ thầm:

- Nếu không đốt rừng thì làm sao giải cứu cho Thanh Loan? Ta thật ngỡ ngẩn làm sao?

Chàng vội quơ đồng lá khô để đánh lửa. Bỗng từ phía sau một luồng gió thổi tạt đến. Chàng ngẩng đầu nhìn lại, đưa tay dùng thế Cự Hồ Ngoại Môn để thủ. Thì ra đó là con bạch hạc đang nhắm phía chàng lao vút tới.

Nhưng lần này con hạc đó lại không có vẻ hung dữ, cổ đưa thẳng ra, hai chân co lại, đáp xuống đất, rồi chậm chậm đến gần Quân Vũ.

Tuy biết con hạc không có ác ý, nhưng Quân Vũ vẫn không quên đề phòng. Chàng vận sức vào hai cánh tay, đôi mắt chăm chăm thủ thế.

Con hạc như hiểu rõ ý định của Quân Vũ, nó liền còng cổ xuống, nằm sát dưới đất như mơn trớn, rồi kêu lên một tiếng .

Quân Vũ hỏi:

- Chủ người đâu? Có phải đã đến Kỳ Liên Sơn rồi chăng?

Con hạc vẫn nằm kêu “ác ác” làm cho Quân Vũ tức cười, nhủ thầm:

“Nó là một con vật đâu biết nói chuyện mà ta lại hỏi nó như vậy?”

Chàng đưa tay vuốt lấy cổ nó, thì cổ nó cứ đưa ra thực vô, làm như có việc gì muốn nói.

Quân Vũ vốn là người thông minh, thâm nghĩ một lúc rồi mỉm cười hỏi:

- Có phải người muốn ta cỡi lên lưng để người đưa ta đến gặp chủ người chăng?

Dứt lời, chàng thử ngồi lên lưng nó.

Quả nhiên, Quân Vũ vừa ngồi lên lưng thì bạch hạc liền cất cánh, chậm chậm bay lên trời.

Tô Hùng đứng đằng xa, trông thấy vừa phi thân chạy đến, vừa la lớn:

- Ôi chao ! Mã huynh ! Làm sao mà cỡi hạc như thế. Có gì nguy hiểm không?

Nhưng bạch hạc đã đưa Quân Vũ lên hơn năm trượng cao, quay đầu về hướng Bắc bay thẳng.

Quân Vũ thấy bạch hạc bay nhanh gấp mấy lần con Xích Vân Truy Phong chạy. Chàng sợ quá, ôm lấy cổ chim, chỉ nghe gió lạnh tạt vào mặt.

Bao nhiêu rừng núi, đồi cây lướt qua như chớp, không sao nhìn cho hết, và chàng cũng không còn biết bạch hạc bay như thế đã đưa chàng đi bao xa rồi.

Khi đến một vùng núi bốn bề đều có đỉnh cao bao bọc, ở giữa là một khoảng đất bằng rộng độ hai dặm vuông, thì cánh chim bay chậm lại. Chàng thấy nơi đây hơi ẩm như mùa xuân, cỏ hoa tươi tốt, hương thơm dịu dịu bốc lên, quang cảnh có vẻ khác thường.

Bạch hạc xếp cánh đậu xuống đất. Quân Vũ bỡ ngỡ, bước xuống đất, vừa đi được mấy bước, đưa mắt nhìn quanh thì bạch hạc đã cất cánh bay bỗng lên trời, bỏ chàng lại một mình ở đấy.

Chàng thất kinh, thâm nghĩ:

“Còn hạc đưa mình đến đây rồi bay mất chẳng lẽ nó lại dụng ý hại mình?”

Chàng ngẩng mặt lên trời nhìn bạch hạc thì thấy nó chỉ còn lại một chấm trắng, biến dần trong không gian.

Hoàn cảnh đã thế, dầu có suy nghĩ gì cũng vô ích. Quân Vũ phó thác cho may rủi, lần bước dạo quanh vùng để tìm xem có gì lạ chẳng.

Chàng thấy ở đây là một vùng rừng núi quá cao, chẳng biết là cách Tô Hùng bao xa. Chàng ung dung từng bước một lần qua phía Bắc. Đi được một lúc, chàng cảm thấy khát nước, nhưng nhìn quanh đó không thấy có một mạch nước nào. Chàng đứng yên lặng một hồi để tai nghe ngóng, thì bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách từ đâu đưa đến.

Chàng chiếu theo hướng có tiếng phát ra, lần đến một vách đá. Nơi đây dây leo phủ đầy. Chàng đi dọc theo vách đá độ hai chục trượng thì gặp một cây tùng cao lớn đứng sát vách đá. Tiếng nước chảy róc rách hình như sau bức tường đá ấy phát ra.

Chàng rút kiếm chặt đứt mấy dây leo lòng thông trên vách đá, thì bỗng nhiên thấy một cửa động rất lớn lộ ra. Lúc nãy vì cây tùng mọc giữa cửa động và dây leo phủ đầy nên chàng không tìm thấy. Một luồng gió nhẹ thoáng qua, từ trong lòng động đưa ra một mùi thơm dịu dịu.

Quân Vũ trầm nghĩ:

“Trong thạch động mà có gió, chắc là động không sâu lắm, và trong đó không phải là một cái hang kín đáo. Thấy nước chảy từ bên trong đưa ra, thế thì động này không có gì nguy hiểm.”

Chàng lần bước vào trong. Tuy nhiên chàng cũng không quên đề phòng, một tay giữ trước ngực, một tay phòng địch.

Quanh co một lúc, trước mặt chàng đã hiện ra một luồng ánh sáng. Tiếng nước chảy nghe rất rõ ràng. Chàng mừng rỡ, chạy vụt đến. Càng vào trong cảnh vật càng đẹp thêm. Cây cỏ xanh tươi, hoa thơm rải khắp nơi, hai bên đồi cây tùng cây bách mọc dày.

Đến giữa động, chàng mới thấy đó là một thung lũng, bốn bề tường đá dựng, bên trong một thửa đất rộng độ năm trượng vuông, cảnh sắc rất thanh kỳ tao nhã.

Quân Vũ mãi mê thưởng thức quang cảnh thiên nhiên đến quên cả việc khát nước.

Đột nhiên, đằng sau mấy gốc hoa có tiếng nai kêu, và tiếp đó có một giọng nói rất quen thuộc với chàng:

- Lúc Vũ ca đến đây tìm ta thì ta không có thì giờ nào để săn sóc người nữa đâu.

Giọng nói thanh thanh, nhẹ nhàng như trẻ con chứa đựng một cái gì triu mến.

Quân Vũ vừa nghe đã giật mình. Chẳng biết chàng vui mừng hay đau thương mà hai dòng nước mắt bỗng ứa ra, chảy xuống ướt đầm hai gò má.

Chàng vừa muốn kêu to lên “Lý Thanh Loan” nhưng lại thôi, trầm nghĩ:

“Thanh Loan đã bị bọn hòa thượng trong Đại Giác Tự bắt cóc, tại sao lại ở trong động này. Thế thì chắc là có một nguyên nhân nào đây. Ta phải bình tĩnh xem xét, nếu nóng nảy hù việc mất.”

Chàng lau sạch nước mắt, lòng hồi hộp tiến bước. Nhưng mỗi bước mỗi dừng. Chàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy bên mấy gốc hoa có một cái hố nhỏ do một dòng suối nhỏ từ ngoài

động chảy vào, chứa nước nơi đây, ánh sáng rọi mặt nước trong vắt. Trên bờ hồ một cô gái mặc áo trắng ngồi đó, quay lưng về phía chàng, hai chân ngâm trong hồ nước, tay phải để trên đùi, tay trái ôm một con nai con, mặt ngẩng nhìn trời, chẳng biết cô ta đang suy nghĩ gì. Gió thổi nhẹ qua làm cho làn tóc mây của nàng bay phới phới.

Quân Vũ vừa nhìn thấy cái lưng của thiếu nữ, tim chàng đập thình thịch. Chàng vừa muốn chạy xỏ đến thì cô gái đã lắc đầu một cái, cất tiếng thở dài, chậm chậm đứng dậy ôm con nai vào lòng, đặt tay lên các cành hoa.

Bỗng nàng thoáng thấy Quân Vũ, đôi mắt chứa đầy sung sướng, đôi mi dầm lệ, la lên:

- Vũ ca !

Vừa kêu, nàng vừa nhảy đến ôm chầm lấy Quân Vũ. Trong giờ phút vui mừng đó, hai bên đều đứng lặng một lúc lâu như chết điếng đi vậy.

Bỗng có tiếng nai kêu lên. Cả hai mới sực tỉnh, từ từ bước lui lại một bước, nhìn nhau mà ghen ngào.

Lý Thanh Loan thả con nai xuống đất, đôi mắt diễm kiều, nói:

- Người chóng ngoan nhé ! Để ta nói chuyện với Vũ ca một chút, rồi sẽ cho người ăn.

Quân Vũ thấy con nai chỉ độ chừng ba bốn tháng, nhưng hình như nó có cảm tình với Thanh Loan lắm. Thả xuống đất mà nó không đi, chỉ vẩn vít bên chân Thanh Loan.

Thanh Loan từng giọt nước mắt rơi xuống vạt áo, miệng hé cười nói:

- Bạn huynh nói với muội là nhất định huynh sẽ đến đây tìm muội. Vì vậy ngày nào muội cũng ở đây để đợi huynh, sợ huynh đến mà không gặp. Muội thích cỡi con hạc lắm. Nhưng không dám đi đâu xa. Bạn huynh tài lắm và nói thật.

Quân Vũ thở phào một hơi, không biết phải hỏi gì, nói gì, mà lòng chàng hình như có trăm ngàn câu hỏi cùng một lúc. Chàng đứng trợn mắt nhìn Thanh Loan như một con gà gổ.

Thanh Loan mỉm cười hỏi:

- Vũ ca ! Huynh có gì khó chịu trong lòng?

Quân Vũ nói vội:

- Không không ! Huynh... huynh sung sướng quá !

Chàng chưa dứt câu thì bỗng nghe đằng sau có tiếng than:

- Ôi ! Huynh thì sung sướng quá. Còn tiểu đệ thì khổ chết đi được.

Quân Vũ quay đầu nhìn lại, chẳng biết Bạch Vân Phi đã đến đứng sau lưng hai người từ lúc nào rồi. Chàng vẫn mặc chiếc áo xanh, trên mắt đượm buồn, đôi mi dầm nước mắt.

Quân Vũ ngượng ngùng, đứng lui ra cách Thanh Loan hai bước, chấp tay chào Bạch Vân Phi và nói:

- Thụ ơn phép kỳ diệu của Bạch huynh, Mã Quân Vũ chưa báo đáp còn phiền Bạch huynh từ xa nghìn dặm đến đây để cứu Lý sư muội của tiểu đệ nữa...

Bạch Vân Phi giương đôi mắt, chớp chớp mấy cái, rồi ngắt lời Quân Vũ, nói:

- Thôi thôi ! Vũ huynh chớ dùng lời sáo ngữ ấy làm gì. Tiểu đệ than khổ là vì một lẽ khác chớ không phải vì việc cứu sư muội của Mã huynh đâu. Mã huynh đến Kỳ Liên Sơn kịp lúc, thế là cũng may. Sư muội của huynh ngày đêm nóng lòng nên tiểu đệ phải tìm lời nói

dối rằng huynh sẽ đến đây tìm. Chẳng ngờ huynh đến thật. Huynh đi bằng gì mà mau thế ?

Chưa kịp để cho Quân Vũ đáp lời, Bạch Vân Phi đã nói tiếp:

- Nếu hai ngày nữa mà Vũ huynh không đến thì tiểu đệ phải đến Nhiều Châu tìm Vũ huynh đem đến đây giao cho Lý sư muội.

Quân Vũ cảm kích, gục đầu nói:

- Có những dịp may không đâu mà gặp. Nếu tiểu đệ không nhờ con Xích Vân Truy Phong của Tô Hùng ở Thiên Long Bang thì tiểu đệ cũng chưa biết phải ngày nào mới đến được nơi đây.

Bạch Vân Phi lại hỏi:

- Xích Vân Truy Phong là con ngựa thế nào? Sao lại có cái tên hách dịch như thế?

Quân Vũ nói:

- Tô Hùng có con thần mã, một ngày có thể chạy nghìn dặm, lại còn có thể vượt qua hố sâu vực thẳm như chạy nơi đường bằng. Tiểu đệ nhờ kết bạn với Tô Hùng nên mới nhờ ngựa đó đến đây sớm như vậy.

Bạch Vân Phi nói:

- A ! Trên đời lại có con thần mã như thế sao? Như vậy tiểu đệ cũng phải tìm xem thử.

Dứt lời Bạch Vân Phi nhoẻn một nụ cười buồn bã, rồi bỏ đi. Quân Vũ thấy cái lưng nhỏ bé thon thon của Bạch Vân Phi chẳng khác nào nhi nữ, lòng đột nhiên nghĩ đến cái đêm nơi nghĩa trang hoang vắng.

Chàng muốn gọi Bạch Vân Phi lại để hỏi xem có phải chàng đã viết chữ trên tấm khăn để lại trên mộ bia không, nhưng chàng chưa kịp lên tiếng thì một mùi thơm đã phảng phất bên mình chàng.

Thanh Loan bước đến gần ngoéo đầu dựa vào vai chàng nói:

- Huynh ấy rất tốt, nếu không nhờ huynh ấy cứu mạng thì muội làm sao còn gặp được huynh.

Dứt lời, đôi mắt Thanh Loan chớp mấy cái, nước mắt trào ra.

Quân Vũ thấy thương hại, biết rằng thời gian qua Thanh Loan đã khổ cực đủ bề. Chàng rút khăn lau nước mắt cho nàng, và bảo:

- Muội đã đau khổ nhiều lắm phải không?

Thanh Loan gạt đầu, nói:

- Bọn hòa thượng ác độc đã bắt muội dẫn đến đây, còn nói dối là đưa muội đến ở một phong cảnh đẹp lắm. Muội biết chúng nó đầy ác ý không tốt. Nếu không có bạn huynh cứu muội thì nhất định muội phải tự vận rồi.

Nói đến đây mặt Thanh Loan đỏ bừng như e thẹn, làm cho Quân Vũ khó chịu. Lòng chàng suy nghĩ trăm nghìn.

“Bọn hòa thượng chùa Đại Giác là bọn ác tăng, bắt gái giết người đã đành. Còn Bạch Vân Phi cứu Thanh Loan với ý nghĩa gì. Hắn là con trai hay con gái? Nếu con gái thì sao hắn lại có cảm tình với Thanh Loan? Còn nếu hắn là con trai thì...”

Nghĩ đến đây Quân Vũ thất kinh, không dám nghĩ đến nữa. Chàng muốn hỏi xem

trong lúc lâm nạn và lúc được cứu thoát, Thanh Loan có điều gì trắc trở chẳng, nhưng chàng chỉ ngập ngừng không thốt ra lời.

Thanh Loan đâu hiểu được lòng chàng. Trong lúc đó Quân Vũ vẫn trầm tư:

“Bạch Vân Phi nhất định là gái giả trai. Lúc ở Phan Dương Hồ hắn đã bứt dây đàn, chữa cho sư thúc ta khỏi bệnh, cái tình thâm ấy nếu là một người bạn trai không thể nào có được. Hắn nhất định là gái nhưng một hạng gái phi thường, vượt qua bản năng, đem tình cảm hun đúc cho tình bạn. Hắn cứu Thanh Loan nhất định cũng vì mến ta. Nhưng nếu hắn đã mến ta như vậy mà ta đáp lại bằng lạnh nhạt thì tàn nhẫn biết bao ! Nhưng...”

Nghĩ đến đây, chàng đưa mắt nhìn Thanh Loan, thấy vẻ mặt Thanh Loan nhu mì, trong sạch quá, làm cho chàng phải buông tiếng thở dài, đứng trơ như pho tượng gỗ.

Thanh Loan thấy đôi mắt Quân Vũ ngơ ngác, vụt hỏi:

- Vũ ca ! Muội thấy hình như huynh có việc gì không được vui?

Quân Vũ lắc đầu lia lịa:

- Không không ! Huynh không có điều gì buồn cả.

Thanh Loan ôm con nai vào lòng, nói:

- Muội phải cho nó ăn. Chúng ta vào động đá kia.

Quân Vũ theo Thanh Loan dầm trên đường cỏ đi thẳng đến cửa phòng đó, lòng suy nghĩ:

“May lúc này mình không hỏi Bạch Vân Phi về chuyện chiếc khăn. Nếu hỏi ra thì càng rắc rối, khó mà xử sự rồi. Tốt hơn là mình nên rời khỏi Kỳ Liên Sơn, đưa Thanh Loan về núi Côn Luân cho xong.”

Thanh Loan dắt Quân Vũ đến bên vách núi, chỉ một cái động đá, cười nói:

- Muội và bạn huynh đều ở chung trong động này.

Quân Vũ xem thấy trong động chỉ độ hai trượng bề sâu, quét dọn rất sạch sẽ. Trên một tấm băng đá bên phải có trải một tấm đệm rất tốt. Có lẽ chỗ đó dành cho Thanh Loan nằm. Còn bên trái có một phiến đá do người ta đem vào kê, trên phiến đá ấy có để mấy bình sữa dê và các thứ trái cây.

Thanh Loan lấy một bình sữa dê, đổ một chút ít ra lòng bàn tay cho con nai ăn. Đồng thời đưa cho Quân Vũ một bình sữa còn nguyên và nói:

- Vũ ca ! Huynh uống một ít sữa này cho khỏe.

Quân Vũ vốn đã khát nước, nhưng này giờ mãi nói chuyện với Thanh Loan nên quên đi. Bây giờ được Thanh Loan mời uống, chàng cầm bình sữa nốc một hơi ráo cạn.

Thanh Loan tươi cười ấp ủ con nai một lúc, bỗng nằm trên đệm ngủ quên lúc nào không hay biết.

Quân Vũ thấy nàng ngủ ngon, trên mặt vẫn thoáng nét hồn nhiên tươi đẹp, thầm nghĩ:

“Chắc từ khi bị bắt cóc đến nay nàng chưa hề có một giấc ngủ ngon lành như thế !”

Chàng nhẹ gót bước ra ngoài, không dám động dậy. Con nai con đi vòng quanh một chút rồi cũng gục đầu bên mình Thanh Loan ngủ thiếp đi.

Quân Vũ thấy con nai khôn ngoan quá, đột nhiên thầm nghĩ:

“Con vật nhỏ này chẳng biết theo bên mình Thanh Loan đã mấy ngày rồi. Sao nó lại có vẻ trù mến như vậy? Lúc Thanh Loan rời khỏi nơi này chắc luyện tiếc nó lắm, không thể rời bỏ nó được đâu. Vậy ta phải đan sẵn một cái giỏ để bắt nó đem theo.”

Chàng toan bước ra ngoài tìm chặt dây mây đan giỏ thì bỗng con nai con thóc dậy, chạy đến bên chàng kêu nhỏ nhỏ. Chàng nhìn sững con nai không hiểu nó muốn gì. Qua một lúc suy nghĩ, chàng mỉm cười, bước lại bàn đá lấy sữa dê đổ ra bàn tay cho nó uống. Con nai uống no lại đến bên mình Thanh Loan nằm ngủ nữa.

Quân Vũ thấy thế lại thầm nghĩ:

“Loại thú vật này hình như có nhiều tình cảm lắm. Trong thế gian biết bao kẻ không bằng con nai.”

Quân Vũ bước ra khỏi động, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy hai bên đồi, vách đá cao sừng sững, những dây mây bò ràng rịt lòng thòng không biết bao nhiêu. Chàng vội nhún mình trèo lên vách đá, định tìm những gốc mây già mà chặt.

Nội công của Quân Vũ khá tinh vi, chàng vừa vịn tay vào cành thông đã phóc lên rất nhẹ.

Quân Vũ nhìn thấy đằng xa có cây tùng, dây mây bám đầy, liền nhảy đến chặt, nhưng vừa đến nơi đột nhiên thấy Bạch Vân Phi đang đứng im trên một phiến đá lồi lên, quay lưng về phía chàng.

Bạch Vân Phi đứng im lìm không nhúc nhích, hình như đang chú ý xem vật gì.

Quân Vũ chậm bước đến nơi. Chàng đoán rằng Bạch Vân Phi nội công đã đến mức thâm hậu, một chiếc lá rơi trong vòng năm trượng cũng đã biết được rồi, thì lúc chàng trèo lên đồi đã trông thấy. Sở dĩ Bạch Vân Phi đứng như thế là dụng ý làm ngơ, không ngó đến Quân Vũ mà thôi.

Đâu ngờ, khi Quân Vũ đã tiến sát chàng mà chàng không hề hay biết gì cả.

Quân Vũ ngơ ngẩn một lúc rồi mới gọi nhỏ:

- Bạch huynh !

Bạch Vân Phi quay đầu lại, đôi mắt đắm lệ, vẻ mặt buồn bã không thể tả.

Chàng hỏi Quân Vũ:

- Huynh không ở trong động với sư muội, lên đồi này làm gì cho gió lạnh?

Quân Vũ nghe hỏi giật mình, đáp:

- Bạch huynh đã biết trên đồi này gió lạnh sao không về dưới động cho ấm?

Đôi mắt Bạch Vân Phi trở nên đăm chiêu, nhìn Quân Vũ như muốn hỏi thăm:

“Huynh... huynh trèo lên đỉnh đồi này có phải muốn tìm... tôi chăng?”

Quân Vũ đứng tần ngần nhìn vẻ mặt buồn bã của Bạch Vân Phi. Bạch Vân Phi mỉm một nụ cười héo hắt trên môi, ngâm khẽ:

Lệ hướng sâu trung tận

Giao tường sở vân thâm...

Dứt lời, chàng nhảy xuống tảng đá, đi về hướng Bắc.

Quân Vũ vội vã đuổi theo gọi lớn:

- Bạch huynh ! Xin dừng chân một lát được không?

Bạch Vân Phi quay mặt lại cười, nói:

- Một phần lưu luyến tăng muôn lệ sầu ! Huynh mà đau khổ gì?

Nói đến đó, Bạch Vân Phi như không còn chịu nổi cảnh đau lòng, hai hàng nước mắt tuôn trào.

Quân Vũ đã hiểu phần nào tình cảm của Bạch Vân Phi, bùi ngùi nói:

- Sao? Bạch huynh muốn bỏ chúng tôi ra đi ư?

Bạch Vân Phi cắn răng, đưa tay trái lên gỡ chiếc khăn trùm đầu, một làn tóc mây óng ả rủ xuống phất phơ trước gió. Tay mặt xé rách tấm áo dài xanh để lộ huyền sắc của nữ trang, giữ ngực có thêu một con phụng trắng, cổ cột khăn the, khổ người thon thon yêu kiều diễm lệ. Rõ ràng là một tuyệt thế giai nhân.

Bạch Vân Phi nói:

- Tôi ở bên sư muội huynh đã ba ngày trong động này, thâm tâm huynh chắc cũng có ít nhiều nghi hoặc. Bây giờ huynh thấy thế này chắc huynh đã an tâm rồi chứ.

Quân Vũ cảm động, nước mắt tuôn trào nói:

- Tại hạ không phải là kẻ tiểu nhân đã nghi điều quấy như vậy, xin Bạch huynh...

Vừa nói đến hai tiếng Bạch huynh, Quân Vũ lại thẹn thùng, tiếp lời:

- Xin Bạch cô nương chờ nghĩ như vậy.

Bạch Vân Phi nói:

- Lý Thanh Loan ngây thơ, kiều diễm, lại chân thành, mong huynh xem trọng nàng là hơn. Hôm nay tôi cho huynh thấy rõ mặt tôi, đó cũng là ngày cuối cùng của duyên phận đôi ta. Từ nay cách nhau muôn nghìn sông núi, không còn mong gì gặp mặt nữa. Huynh... huynh nên chú trọng đến thân thể là hơn.

Nói xong, Bạch Vân Phi quay mình bỏ đi, loáng mắt đã cách xa Quân Vũ năm trượng.

Quân Vũ gọi thất thanh:

- Bạch cô nương ! Bạch tỷ tỷ !

Chẳng biết do tiếng kêu khẩn thiết của Quân Vũ hay do Bạch Vân Phi còn lời tâm tình muốn nói mà nàng dừng chân lại.

Quân Vũ tiến đến bên mình Bạch Vân Phi, thấy tóc nàng lê thê xỏa xuống trên gương mặt đẹp như tiên nga, nước mắt đầm đìa rơi xuống. Chàng quá cảm động, muốn nói vài lời nhưng lại không biết phải nói gì.

Bạch Vân Phi thấy Quân Vũ đứng trơ ra đấy, từng giọt nước mắt rơi xuống, mà vẻ mặt rất đau khổ, cũng cảm kích phần nào, lòng đau đốn bồng dịu lại. Nàng lấy khăn đưa cho Quân Vũ lau mặt.

Bây giờ Bạch Vân Phi biến thành một cô gái diễm lệ, bao nhiêu nét thờ ơ, khách khí đều biến đi đâu mất hết. Trên mình nàng tỏa ra một mùi thơm, cái mùi không ai có thể diễn tả nổi.

Quân Vũ cảm động quá, đưa tay nắm lấy cổ tay Bạch Vân Phi, và bốn mắt nhìn nhau qua dòng suối lệ, không nói ra được một lời.

Sự thật thì không cần phải nói, hai người cũng đã thông cảm nỗi đau khổ của nhau rồi. Mỗi người đều mang trong tâm khảm một đau buồn mà không nói ra được.

--- oOo ---